

Arrest

nr. 110 453 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 20 januari 1974.

Op 28 september 2012 leggen de verzoekende partij en haar partner F.K. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 7 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner F.K. met wie zij wettelijk samenwoont.

Op 15 april 2013 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07/11/2012 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voornaam(en): A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Rass El Ma

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen op eer door derden: Deze verklaringen op eer door derden kunnen niet in overweging genomen worden ter staving van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

Foto's: Betrokkene legt 2 foto's uit 2009 voor. Aan de hand van deze foto's is aangetoond dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen. Echter, het is geen voldoende bewijs dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

-Een attest van de gynaecoloog betreffende de zwangerschap: Het voorgelegde attest van zwangerschap van de gynaecoloog is niet voldoende gezien er om de duurzame en stabiele relatie aan te tonen een erkenningsakte van voor de geboorte dient te worden voorgelegd. Op die manier kan er aangetoond worden dat het een gemeenschappelijk kind betreft.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Waar de partijen vragen elkaar te veroordelen tot de kosten van het geding, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van beide partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *"de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 8 EVRM, schending van de zorgvuldigheids- verplichting en de het redelijkheidsbeginself."*

Het middel luidt als volgt:

"- De bestreden beslissing bepaalt oa dat verzoeker niet voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Verzoeker heeft immers niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Verzoeker brengt, aldus de bestreden beslissing, onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben,

of dat zij elkaar twee jaar kennen en minstens 3 maal hebben ontmoet in totaal 45 dagen. De foto's die verzoeker heeft aangebracht tonen aan dat ze elkaar twee jaar kennen maar ze vormen geen voldoende bewijs dat ze elkaar voor de aanvraag 3 maal ontmoet hebben in totaal 45 dagen of meer.

- Verzoeker is het niet eens met DVZ.

Verzoeker heeft bij schrijven van 20 augustus 2012 zowel de DVZ te Brussel als de Dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen ingelicht over de adreswijziging van verzoeker naar (...), adres van de Belgische partner van verzoeker. Bovendien heeft verzoeker bij de aanvraag (van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) van 7 november 2012 het huurcontract van 10 april 2012 toegevoegd.

De bestreden beslissing maakt enkel melding van verklaringen op eer van derden en foto's die door verzoeker werden voorgelegd om zijn duurzame en stabiele relatie te bewijzen en vermeldt niets over het huurcontract en de gezamenlijke woonst sinds 1 mei 2012, datum van inwerkingtreding van het huurcontract.

Zoals blijkt uit het administratief dossier is het gemeenschappelijk adres van verzoeker met zijn partner gekend door middel van het huurcontract evenals door de email van 20 augustus 2012, hierboven vermeld.

Dit gemeenschappelijk adres bewezen aan de hand van het huurcontract, toont op sluitende wijze aan dat verzoeker en zijn partner wel degelijk een stabiele en duurzame relatie hebben, waardoor aan de vereiste vervat in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet voldaan is.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot dit stuk. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat het ingeroepen element (met name het huurcontract met het gekende gemeenschappelijke adres van verzoeker en zijn Belgische partner sinds 1 mei 2012) niet weerhouden wordt als bewijs van stabiele relatie van verzoeker met zijn partner. Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden.

Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde zaken in een dossier en niet met andere fundamentele elementen is niet afdoende. Door het huurcontract in de bestreden beslissing dood te zwijgen, negeert verwerende partij een essentieel element in haar motivering, en kan deze motivering de beslissing bijgevolg niet schragen. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu het door verzoeker aangehaalde element in zijn aanvraag geenszins wordt beantwoord (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006).

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel doordat voorbarige conclusies werden getrokken, zonder rekening te houden met alle voorgelegde documenten en gegevens. Verwerende partij ging bij het nemen van de beslissing overduidelijk onzorgvuldig te werk."

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- De beginselen van behoorlijk bestuur, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van artikel 8 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat het gemeenschappelijk adres werd bewezen door een huurcontract en dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het huurcontract als bewijs van een stabiele relatie.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Kv.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996,

T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. Rv.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De verwerende partij merkt op dat artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt :

“ Voor wat betreft de in artikel 40bis} § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bij stands stelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vast gesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. ”

Waar verzoeker tracht voor te houden dat het huurcontract een bewijs is van de duurzame relatie, berust haar interpretatie op een foutieve lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Het voorleggen van een geregistreerd huurcontract is immers een absolute voorwaarde bij het indienen van een aanvraag gezinshereniging o.g.v artikel 40 bis § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet.

Het geregistreerde huurcontract toont enkel aan dat verzoekers partner over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 40 bis, §2, 2° Vreemdelingenwet heeft betrekking op de bewijzen van een duurzame relatie :

“2° de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of

elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; ”

Het geregistreerde huurcontract waaraan verzoeker refereert, dateert van 10.04.2012, terwijl de aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie dateert van 07.11.2012.

Verzoeker bewijst met deze huurovereenkomst niet dat hij en zijn partner voorafgaand aan de aanvraag minstens één jaar onafgebroken hebben samengewoond in België of een ander land.

Het eerste en enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die elementen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij met haar partner F.K. op 28 september 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegt.

De verzoekende partij heeft op 7 november 2012 een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belg.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

Bij haar aanvraag van 7 november 2012 van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner met wie zij wettelijk samenwoont, legt de verzoekende partij de verklaring van wettelijke samenwoning voor. Zij wordt verzocht binnen de drie maanden volgende documenten voor te leggen: het bewijs van samenwoning van 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag of bewijs van 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg en het bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie.

De kern van het betoog van de verzoekende partij bestaat erin dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met en te motiveren aangaande het door haar ter ondersteuning van haar aanvraag neergelegde huurcontract waaruit de samenwoning vanaf 1 mei 2012 zou blijken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag als bewijs van haar stabiele en duurzame relatie de verklaring van wettelijke samenwoning voorlegde en dat zij op 6 februari 2013 volgende documenten bijbracht:

- drie verklaringen van derden;
- een attest van dr. L.O. waarin bevestigd wordt dat de partner van de verzoekende partij zwanger is en dat de bevalling voorzien is voor 5 september 2013;
- een arbeidsovereenkomst op naam van de partner van de verzoekende partij en daterend van 12 november 2012;
- een verklaring van lidmaatschap van de christelijke mutualiteit op naam van de partner van de verzoekende partij;
- drie loonfiches van de partner van de verzoekende partij;
- nogmaals de verklaring van wettelijke samenwoning;
- een geregistreerd huurcontract opgemaakt op 10 april 2012 waarin de verzoekende partij en haar partner als huurders worden aangeduid en met ingang van de huur op 1 mei 2012.

De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel de voorgelegde verklaringen op eer, de foto's en het attest betreffende de zwangerschap in ogenschouw heeft genomen, doch geen rekening heeft gehouden met en heeft nagelaten te motiveren aangaande de huurovereenkomst die de verzoekende partij heeft bijgebracht en waarvan zij meende dat deze mede het bewijs vormt van het duurzame en stabiele karakter van haar relatie.

In haar nota betwist verwerende partij niet dat de verzoekende partij de voormelde huurovereenkomst heeft neergelegd doch zij houdt voor dat de interpretatie omtrent het bewijs van een duurzame relatie berust op een foutieve lezing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de verzoekende partij met deze huurovereenkomst niet bewijst dat de verzoekende partij en haar partner voorafgaand aan de aanvraag minstens één jaar ononderbroken hebben samengewoond.

Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet blijkt dat het duurzame en stabiele karakter van de relatie kan worden aangetoond door het bewijs dat de partners gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag in België of in een ander land hebben samengewoond. Het komt de verwerende partij toe in de bestreden beslissing minstens te motiveren aangaande de door de verzoekende partij voorgelegde huurovereenkomst, die een bewijs zou kunnen vormen van een relatie die voldoet aan de voorwaarden om recht te hebben op verblijf in de zin van de vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partij de reden kent waarom deze tot de beslissing zoals deze heden voorligt aangaande haar aanvraag heeft geleid. Het betoog van de verwerende partij als zou deze huurovereenkomst niet aantonen dat de verzoekende partij en haar partner minstens één jaar ononderbroken hebben samengewoond voorafgaand aan de aanvraag betreft een a posteriori-motivering van de bestreden beslissing waarmee geen rekening kan worden gehouden. Wanneer een vreemdeling een verblijfsrecht vraagt en hij daartoe stukken neerlegt waarvan hij meent dat deze het bewijs inhouden van het gevraagde recht op verblijf, komt het de gemachtigde toe om al deze stukken in zijn overweging te betrekken en dienaangaande te motiveren. De redenering van de verwerende partij volgen zou betekenen dat het de gemachtigde vrijstaat om sommige stukken te veronachtzamen omdat hij deze niet relevant vindt, zonder dat hij de aanvrager op de hoogte brengt van de redenen waarom hij deze niet relevant vindt.

De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden waar zij meent dat de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Er is geen noodzaak de overige onderdelen van het middel te onderzoeken daar de eventuele gegrondheid ervan niet tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing aanleiding kan geven.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN